

HET VISSERIJBLAD

VRIJDAG
22 MEI 1964

Abonnementen: Binnenl. 1 jaar 300 F - 6 maanden 150 F - 3 maanden 80 F - Buitenl. 1 jaar 325 F - Holl. 1 jaar Fl. 22
Verantwoordelijk Drukker-Uitgeefster: Simonne BOLLINNE, Vindictivelaan 22, Oostende, Tel. 725.23, PCR 41.89.87

DRUKKERIJ
Telefoon nr. 777.13

De Hollandse verre visserij krijgt een groter staatssubsidie

EEN GEVAAR VOOR ONZE REDERS EN EEN AANWIJZING VOOR ONS LAND

Wij lezen in de Haagse Courant van 14 mei:

«De verre visserij mag er op rekenen dat zij dit jaar 75 reizen kan maken naar de roodbaars-gronden, in plaats van 50 reizen van vorig jaar. Het subsidie van de Coöperatieve Vereniging voor de Verre Visserij zal daarom worden verhoogd. De minister heeft waardering voor de financiële offers die de reders zich voor dit experiment getroosten. Hun animo om aan het experiment deel te nemen bleek dit jaar groter dan in 1963. De daggeldvergoeding zal worden verhoogd van f 500 tot f 700.

De minister deelde dit gisteren mee in de Tweede Kamer tijdens het visserij-debat.

Zijn eindoordeel over het rapport van de Commissie Ontwikkeling Zeevisserij (commissie-Diepenhorst) zal hij opschorten tot het tweede deel van het rapport is verschenen.

Over het in het begin van dit jaar te Londen gesloten Europees visserijverdrag is gisteren in de Kamer niet gediscussieerd. Dit komt nog afzonderlijk in behandeling.

Minister Biesheuvel wees er op, dat dit najaar door Engeland een conferentie bijeen zal worden geroepen voor regeling van het politietoezicht op de visserij. De huidige regeling hieromtrent is namelijk verouderd; ze dateert van 1882.»

Totdaar deze mededeling van de Hollandse Minister voor Landbouw en Visserij.

EN BELGIE ?

Wij kunnen er slechts op wijzen dat onze reders tot op heden voor om het even welke visserij geen subsidies kregen en dat alleen een opvangregeling welke de reders 7 miljoen frank kost per jaar en aan de Staat 3 miljoen, toelaat voorlopig het hoofd trachten te bieden aan de zeer uitgebreide monopoliums voor de invoer van vreemde vis aan enkele invoerders toegekend, zonder dat deze daarvoor één frank meer kosten hebben dan de Belgische reders. Verder betekent deze Nederlandse toelage voor de IJslanvisserij, welke de Hollandse reders nu in coöperatief verband aangevangen hebben, een nieuwe slag welke men onze visserij wenst toe te brengen, daar hierdoor Holland zich voor deze vissoorten onafhankelijk wenst te maken van België, waar niettemin grote contingenten Deense vis als Hollandse verder onze grens overzendt, vermits van oorsprongsbewijzen in Nederland geen sprake is.

Inderdaad, het aan Holland toegekend contingent Deense vis, is veel groter dan het Belgische, zoals dit trouwens ook het geval is voor Duitsland. Gedurende verschillende jaren werd deze vis ook door bepaalde Duitse firmas met de medeplichtigheid van zekere Belgische groothandelaren naar België als Duitse of Hollandse ingevoerd. De zaak lekte uit. De Duitse Bondstaat, getrouw aan zijn akkoord met België, greep in met als gevolg een bestuurlijk onderzoek in België met thans rechterlijk onderzoek en gevolgen, daar hierdoor vele miljoenen overdrachtstaks ontdoken werd, gezien deze Deense vis aan zwaarder rechten onderworpen is dan deze van de EEG-partners.

Van Nederlandse zijde heeft men echter, om de gewoonte niet te verliezen, de oorsprongsattesten niet in voege gebracht, zodat die smokkel voortgaat en Deense vis ongestraft onze grens overschrijdt.

Als men thans de één miljoen gulden of 14 miljoen frank steun aan de Nederlandse IJslanvisserij zal uitbreiden tot 20 miljoen frank, en men daarenboven Belgische schippers hiervoor aanmonstert aan zeer hoge lonen, zoals thans betracht wordt, dan vragen we ons af in hoeverre het Benelux-akkoord nog moet dienen en voor wie alleen.

Of moet het weeral zo zijn, dat het aanmoedigen van de verre visserij in Nederland met al de toegekende voordelen er aan verbonden, het zover zal brengen dat onze visserij, welke al zo geslonken is, verder afbrokkelt ten voordele van onze Benelux-partner, en onze visserij verder onderworpen zal blijven aan de schommelingen welke onze EEG-partners er wensen aan te geven om niet op hetzelfde niveau, maar als vazalen van een dezer partners ten onder gebracht te worden?

Ware het niet dat de werkkraft van de Belgische vissers toelaat ons te verhelpen, dan ware het een catastroof, omdat op het huidig ogenblik uit het oog verloren wordt dat het Buitenland er alles op zet om zijn visserijvloot uit te breiden, maar de Belgische vloot integendeel, vergeleken bij vóór de oorlog, fel geslonken is. Van al de toenmalige bestaande grote rederijen, bestaat er nog slechts één, en het gezond houden van deze vergt deze rederij vele kopbrekens, in acht nemend dat deze vaartuigen niet meer tot de meest moderne behoren en zij technisch dus dienen te kampen met een gebrek aan voldoende aanvoeren om het hoofd boven water te houden, zonder dus te kunnen spreken van uitbreiden.

Hier ook ontbreken de kapitalen welke nochtans onze bureu veel ruimer er in kunnen investeren. Dat het uitbreiden van deze zeer zware subsidies voor enkele schepen welke dan nog in coöperatief verband uitgebaat moeten worden, wat trouwens een vernuftig idee is, een dubbel gevaar voor onze visserij uitmaakt, is een feit.

Onze IJslanvisserij heeft het al niet gemakkelijk, bijzonderlijk als het gaat om schepen van grote tonnage. Ongelijke concurrentiemogelijkheden worden aldus geschapen, welke onvermijdelijk hun weerslag op de Belgische visserij zullen hebben, want de afstand van IJmuiden daarheen is niet groter dan die van Oostende.

Wat zou de Hollandse regering nu zeggen, moest ons land dezelfde subsidies toekennen om onze haring- en makreelvisserij, welke thans praktisch niet meer bestaat, maar bestaan heeft, in coöperatief verband met dezelfde subsidies te bedelen en uit te breiden?

Wat zou men zeggen moesten we het voor onze ijle haring- en sprotvisserij zo opvatten, dat we gelijke opvangminimumprijzen eisen vooraleer nog één kg Hollandse sprot of ijle haring de grens over te laten?

Nu bestaat er wel een opvangregeling in Holland, maar die is zo gesteld, dat de minimumprijs niet alleen veel lager ligt, maar bij overvloed van aanvoer, het gewicht per ben 60 à 70 kg durft bedragen, met steeds dezelfde bedreiging ons produkt naar de vismeelfabrieken te moeten zien afvoeren, gezien deze delayale concurrentie.

Er bestaat een EEG- en een Benelux-akkoord. De theorie er van schijnt ons nog ver verwijderd van de praktijk. Daarom mogen we de bewonderenswaardige moed van onze reders loven, die meestal met eigen middelen het hoofd hebben te bieden aan dergelijke ongelijke strijd in Benelux-verband.

Tot op heden werd er van Overheidswege veel gepraat, maar bij dit alles mist België een Van Dijk en Nederland genoeg broederlijkheidszin om te begrijpen dat wanneer men een Benelux-akkoord heeft, het niet alleen op papier moet staan maar men het werkelijk zo moet voelen en willen toepassen.

P. V.